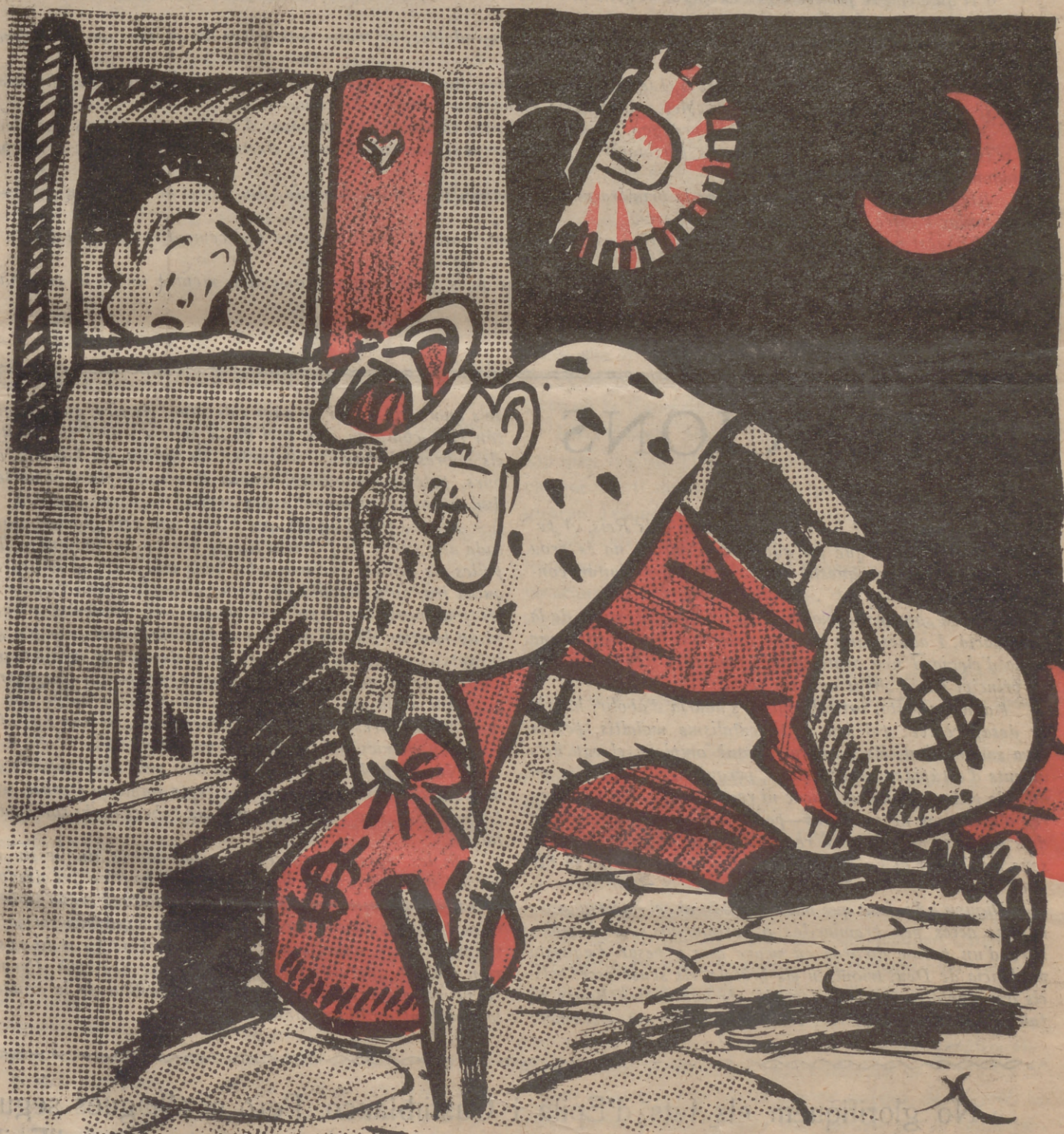

LA CAMPANA DE GRACIA

Els reis s'ho han emportat tot

—No espero que em deixin res... Més aviat em f... les sabates, si les deixava a la finestra.

La Campana de Gràcia

Redaccio i Administració:
LLIBRERIA ESPANYOLA
Rbla. del Mig, 20 - Telèf. 18692

SETMANARI POLITIC

PREU: 15 CENTIMS

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ:

Fora de Barcelona { Espanya. . . 1'50 ptes.
cada trimestre. { Estranger . . . 2'50 »

NÚMERS ATRASSATS: DOBLE PREU

La República és un somni

La majoria dels pobles d'Espanya encara no s'han donat compte que al nostre benaventurat país hi hagi República. Els que saben de lletra ho llegeixen cada dia als periòdics, però esguarden la realitat que els volta i no s'ho acaben d'empassar això que kagi vingut la Niña.

Veuen els republicans de les comarques que a viles i llogarrets, avui com ahir, l'amo de vides i hisendes és el cacic. Veuen que l'amo dels homes és el cacic, i el de les dones el capellà.

El secretari de l'Ajuntament és tan brètol com sempre, i l'alcalde no fa més que ço que li diu aquell brètol.

El mestre és un jesuïta i un mercenari que cobra dels nens, malgrat haver-se proclamat la gratuïtat de l'escola.

Els serveis que presta el municipi són en l'actualitat tan dolents com quan regnava el XIII vegades infecte Alfons. El municipi ara no va de pressa més que per cobrar arbitris igual que feia abans.

I el quadre que pintem no és exagerat ni gens ni mica. Cada dia podem comprovar la realitat i la veracitat del mateix pels nostres propis ulls.

I quan de visu no ens n'assabentem d'aquestes coses desagradables, en tenim notícia per les queixes que per correu rebem.

Avui mateix ens escriuen de Cervià, Lleida, que un mestre que fa un mes els han enviat allí bufeteja i apallissa els nens i té tan aterroritzats els seus deixebles, que aquests es neguen a anar a l'escola.

Aquest inquisidor, disfressat de pedagog, ha dividit la seva classe en dos seccions. A una banda posa els que volen que se'ls ensenyi doctrina. A l'altra, els partidaris de l'ensenyament laic. Als primers els tracta com si fossin prínceps; als segons, com si fossin esclaus.

Els pares han protestat davant de la primera autoritat municipal. Inútil. L'alcalde diu que el mestre és un gran home, el millor mestre que hagi tingut mai Cervià.

A aquest mateix alcalde li diuen els veïns que s'ha d'enderrocar la paret que separa el cementiri civil de l'altre, i el citat subjecte respon que no corre pressa.

Total: que a Cervià encara esperen la República. I que ja la poden esperar asseguts, mentre no se la prenguin, escombrant mestre, alcalde, cacics, etc., etc.

I el mateix es poden tenir per dit els altres pobles

INTENCIONS

LA FESTA DELS REIS

Aquest any també hem tingut la festa dels Reis. A pesar de la República, que pel que es veu encara no és prou forta per suprimir aquesta festa, per poder lluitar contra la tradició.

Aquí en som molt amants de la tradició. Més que de la civilització. I aquest any la festa dels Reis haurà estat una mena d'elegia. Una protesta més contra la República, que en principi havia abolit aquesta festa.

I aquesta festa, veritablement, s'hauria d'abolir, hauria de desaparèixer: pel seu sentimentalisme malaltís, per la seva immoralitat. És immoral perquè omplena el cap dels infants d'estúpides supersticions, perquè la il·lusió no és un mètode pedagògic massa eficaç ni recomanable. No se'n treu res d'omplernar de mentides—per belles que siguin—el cap dels infants; no se'n treu res de falsejar la vida ja en els seus inicis. No hi ha d'haver altra bellesa que la de la veritat.

Digueu a l'infant que hi ha un Déu al cel que vigila els nostres actes per premiar-los o castigar-los... i s'omplernà d'un pasme dolorós en veure que a pesar d'aquesta vigilància de Déu, triomfen els brètols, els sense escrúpols, els que exploten i roben el poble, els que avalen Bancs en fallida, els polítics lladres, els negociants bruts, els diners

dels quals fan pudor de suor i de sang, els rics, que, perquè són rics, compren el silenci de la policia i de Déu; mentre els pobres, els humils, els rectes, els dignes, els honorats, els purs, pateixen angoixes, troben llur camí ple d'obstacles, lluiten desesperadament sense profit, fracassen i moren.

Digueu-li a l'infant que hi ha uns reis gloriosos que cada any vénen de l'Orient llunyà per portar joguines i llepolies als infants que han estat bons minyons... i ja veureu quina ira, quin desconhort, quina amargor, quan vegin que les joguines i les llepolies d'aquests reis misteriosos—que ja no haurien d'ésser reis per a ésser injustos—són per als infants rics, per als fills de ric, per als que, ja infants, són amos. I és immoral que els infants aprenguin, en nom precisament de la il·lusió, a perdre les il·lusions, a saber que al món hi ha pobres i rics, i que, naturalment, els reis sols afavoreixen els rics, sols atenen les veus dels rics.

No, no hi ha dret. La festa dels reis s'ha d'abolir: ha de desaparèixer. Perquè és una festa immoral i cruel, una festa de rics, una festa en la qual els pobres no hi són comptats.

Si les classes burgeses i conservadores tinguessin un xic de seny, un xic de bon sentit, ja l'haurien fet desaparèixer ells aquesta festa. Perquè és perillosa. Perquè fa veure al pobre la farsa innoble d'aquesta religió que sols afavoreix els rics, aquests rics que al costat de Crist hi posarien més de gust dos guàrdies civils que dos ciris. Perquè fa veure la inutilitat del treball, la inutilitat de la bondat, la inutilitat de l'honoradesa.

No glorifiquem els fets d'Epila i Castilblanco. Però si s'hagués seguit una política veritablement republicana, s'haurien evitat els fets d'Epila i Castilblanco.

El que ens deixaven els reis...

...i el que ens ha deixat la República.

No hi ha dret a omplentar de belles il·lusions els tendres caparrons dels infants perquè després la ventada brutal de la realitat esvaeixi aquestes il·lusions.

No, no hi ha reis que es recordin dels pobres, dels tristos. Ni els d'Orient. Els reis són iguals per tot.

Cal abolir aquesta festa: perquè és immoral i perquè és cruel. Perquè, més que il·lusions, fa néixer en els infants desenganys, i els ensenya aquesta cosa tràgica i odiosa: que hi ha rics i pobres.

Lluís CAPDEVILA.

Política i comèdia

FRANCESC MACIÀ ES TROBARA SOL

Ací, a Catalunya, passa exactament el mateix que arreu d'Espanya i del món. Uns quants homes, pocs, obren amb lleialtat i sinceritat; altres, els més, fan comèdia.

Es una plaga tan antiga com la mateixa vida; el polític professional que se situa, que transigeix, que pensa en cada instant no pas el que convé al poble que l'ha elegit, sinó el que serà més profitós o més còmode per ell.

Els homes que fan de polític com aquell que exerceix el comerç o una indústria, per treure'n fruit, saben dissimular massa bé els seus propòsits, perquè se'ls pugui acusar públicament de traïdors o, si no tant, de falsaris, i llançar-los a la cara la vergonya del seu indecorós procedir. Han fet un aprenentatge llarg i estan curtits en l'art d'amar el que pensen. Viuen entre els correligionaris dins d'un hermetisme absolut, i opinen sempre amb certes reserves i reticències que els permeten desmentir-se tan bon punt els sembla oportú.

Un polític no posarà mai en perill la seva carrera per realitzar un acte de sinceritat infructuós. L'esperit de l'actor, del comediant, s'imposa sempre, i en els moments més greus saben dir amb molta solemnitat un seguit de paraules hàbils per bé que buides, per tal de continuar fent la seva voluntat.

Aquells homes que van a la política de bona fe, amb entusiasme, creguts que faran tasca útil per a la collectivitat, perden ràpidament el coratge, voltats com es troben d'arribistes i mentiders; llurs esforços són tots estèrils. Les circumstàncies poden més que el seu generós delit de treball i sacrifici. Els comediantes els al·ligonen, treuen espontaneïtat a tots els seus actes i acaben per acomodar-se

a l'ambient corromput d'influències i consideracions de tota mena que els volta.

En Francesc Macià acaba de fer unes manifestacions força transcendents. Ha dit que si es negava l'aprovació de l'Estatut, com a President de la Generalitat i com a Francesc Macià, el proclamaria ell.

Aquestes paraules semblen ésser la resposta clara, directa i viril als qui parlen de dissolució de la Cambra en el mateix moment que quedin aprovades les lleis electoral i agrària. Tal propòsit s'han fet diversos nuclis parlamentaris, els radicals i radicals socialistes entre altres, i és probable que el fet esdevingui ben aviat.

¿Què passarà si es prolonga aquesta situació d'interinitat de la Generalitat?

En Francesc Macià vol implantar l'Estatut. Però no sap que, si gosa fer-ho, pocs el seguiran, ja que són molts els que tot li deuen i tot li critiquen. Els comediantes es giraran d'esquena, i li diran il·luminat i potser boig.

La Lliga i la Lligueta, si aquest cas arribés, parlarien tot seguit de la incapacitat de l'Esquerra, de les seves equivocacions al Parlament espanyol, del camí errat que s'ha seguit en la discussió, per acabar negant el suport al senyor Macià.

Segurament, l'actual President de la Generalitat i tots els que el seguissin anirien a la presó del bracet de la guàrdia civil.

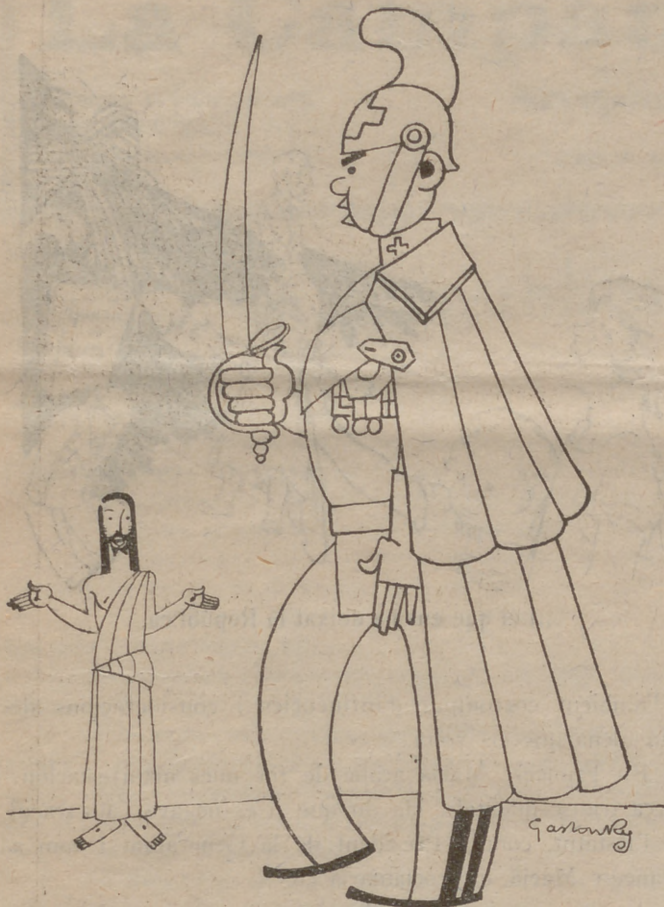
Totes les forces reaccionàries catalanes ajudarien els enemics de Catalunya en aquesta tasca de reduir a la impotència En Francesc Macià.

I és just reconèixer que la raó la té En Macià amb la seva actitud enèrgica. S'ha de parlar clar, i és necessari fer ambient de sinceritat dins la política.

La Premsa madrilenya dona aire a les manifestacions de tots els vells polítics monàrquics que ataquen Catalunya i s'oposen a les seves reivindicacions. Siguem nosaltres, els catalans, per una vegada, dignes de l'home que té lleialtat i vergonya, i ajudem-lo amb valentia. Que si als setanta-quatre anys hi ha qui té el gest que ens correspondria als joves, el menys que podem fer és secundar-lo.

Les conseqüències de la nostra política de desunió i crítica seran fatals, en altre cas, no sols per la causa de l'Estatut, sinó per la llibertat i per la República.

ADRIÀ VILALTA.

—Ni Déu, que tornés a la terra, no podria entrar al palau del Papa, si no anava ben abillat.

En Gandhi no ha estat rebut pel Papa, perquè no s'ha volgut canviar la indumentària (De la Premsa.)

Correu de l'Estranger

El jurament feixista a la Universitat

Amb la disposició que obligarà els professors de les Universitats a pronunciar un jurament de fidelitat al règim, el feixisme haurà donat el darrer cop a la llibertat. El Duce té por de l'esperit d'independència que acompanya lògicament la lliure recerca científica. Fins dins l'ensenyament superior Mussolini necessita consciències servils...

Els col·laboradors de Benito Mussolini han vacillat molt de temps abans de donar aquest cop mortal al cor mateix de la llibertat. Fins ara hom havia procedit indirectament. Els rectors i els degans havien d'ésser addictes al règim. Hi havia, en totes les Universitats, grups de catedràtics, amb la missió policíaca de vigilar llurs col·legues. Tot l'ensenyament estava rigorosament controlat...

Però ara caldrà, a més a més, que tots els professors alcin la mà i jurin fidelitat al dictador. Els millors d'entre ells, els més savis, els més nobles, els més independents, resistiran... Però quants podran seguir llur exemple? Quants, al contrari, amb la preocupació de cobrar llurs nòmines i sostenir llurs famílies, alçaran la mà—més per conveniència que per convicció—i abaixaran el cap? Qui de nosaltres no recorda encara les claudicacions vergonyants de moltes persones fins aleshores honorables, sota aquella dictadura d'opereta d'un general embriac i poca-solta?

Davant l'Estat feixista, sostingut per un partit armat, l'Església mateixa—ho hem vist clarament en aquests darrers temps—ha hagut d'inclinar-se. Ara, amb molta més raó, les individualitats lliures, a Itàlia no tindran dret a viure: el feixisme, amb ràbia demoníaca, abolirà, en absolut, la llibertat de pensar, llibertat generadora de totes les altres.

El desarmament i l'interés dels pobles

L'any 1932, que, mitjançant la conferència del desarmament, organitzada per la Societat de Nacions, havia a la fi de convertir en realitat les aspiracions pacifistes de la humanitat, sembla, al contrari, començar amb perspectives ben poc encoratjadores.

“La guerra no tardarà”—proclama a Alemanya el cap dels nacionalistes. I aquesta afirmació, que respon a un anhel íntim de revenja compartit per bona part del poble alemany, troba un eco entusiasta en els extensíssims núclis reaccionaris de França, la nació rival.

En l'actualitat, tanmateix, tots els pobles són solidaris, i la ruïna d'Alemanya portaria fatalment greus conseqüències per a l'economia francesa. El lligam que uneix actualment els interessos materials d'una nació amb els d'una altra és tan fort i tan indestructible, que els financers, els comerciants, els industrials, les classes totes d'un país són afectades, gairebé sempre, per la fallida d'un altre país determinat.

Cal, doncs, resoldre les dificultats econòmiques i polítiques amb esperit de comprensió. Cal que Europa es decideixi a viure o a morir. Si vol viure, cal que a la desunió segueixi la unió, a les disputes internacionals la concòrdia, a les lluites duaneres un lliure canvi progressiu.

Es desitja que de la mateixa acumulació de les dificultats actuals, neixi una ràpida comprensió de les necessitats comunes que tendeixen a unir més i més els interessos materials i espirituals de tots els pobles.

MELQUÍADES ALVAREZ

Ha parlat Melquíades Alvarez. —Nosaltres ens creiem que els morts no parlaven. Perquè el pobre Melquíades és tan mort com el marquès d'Alhucemas. —I ha dit que oferia el seu partit al senyor Lerroux.

Ja farà barrila el senyor Lerroux amb un partit com el del “mulé” Melquíades.

Si són quatre gats!

HALL DEL PALAU

Veiem molt sovint al senyor Joaquim Montaner pel “hall” del Palau. Ja sabeu qui és, veritat, Joaquim Montaner? No l'heu oblidat? És aquell amic de l'ex-rei, aquell adulator servil de tota la gentussa de la dictadura.

Què hi va a fer Joaquim Montaner al “hall” del Palau? Hi va a prendre cafè amb alguns diputats de l'Esquerra.

Sí que estan mal acompanyats els diputats de l'Esquerra! O no tenen memòria, o no tenen vergonya.

AQUELLA ALEGRIA

Demà donarà la seva conferència Miquel Maura. Miquel Maura és aquell que, quan era ministre, donà ordre a la guàrdia civil de disparar sense previ avis... i que amb tant d'èxit s'ha seguit a Arnedo. I és aquell que volia enviar pistolers a Barcelona.

A veure si també, com Josep Ortega i Gasset, Maura vol organitzar l'alegria de la República!

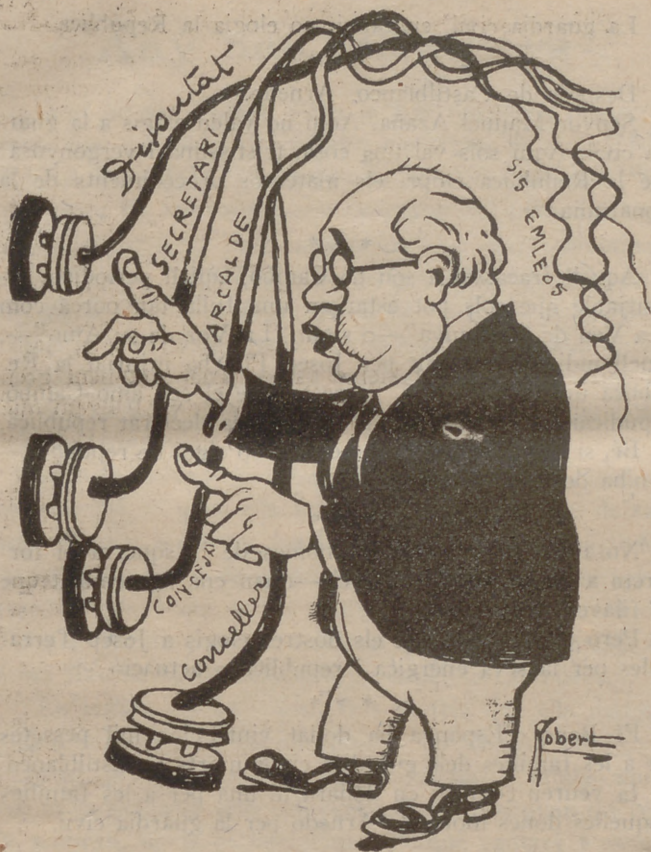
MUÑOZ SECA

Muñoz Seca, aquell beneit amic de l'ex-rei, ha estrenat “La oca”. “La oca” és, com podeu suposar tractant-se de Muñoz Seca, una bestiesa.

Al teatre hi ha hagut bronca. Els “senyors” de llotges i butaques aplaudien i els altres xiulaven.

Hom diu que els que aplaudien eren monàrquics. És natural. Aplaudien una bestiesa perquè són monàrquics, és a dir: perquè són unes bèsties.

J. A. C.

Serà qüestió d'anar traient enxufes, si no, qualsevol dia hi hauria un *cruce*, i ens quedariem a les fosques.

Justícia, pels catòlics?

A l'entorn del caire lògic que ha pres la República envers el catolicisme, surten veus d'ultratomba clamant justícia.

Els, que sempre l'han negada; ells, que es diuen seguidors de la doctrina de Crist; ells, que amb la seva moral no han fet res més que estendre odís entre els homes, demanen, volen exigeixen... que el nou règim els sigui benèvol i els conservi els privilegis que fins el 14 d'abril tolerava la Monarquia.

Fins haurien estat d'acord amb la reorganització de l'exèrcit, la burocràcia, etc., de tots aquests paràsits que han minat el cos del poble espanyol; però, acabar d'enrunar el clericalisme, justament ara que pateix una existència precària, és no tenir consciència!

Aquell refrany que diu: "Mentre hi hagi rucs, hi haurà qui vagi a cavall", deuen creure que toca a la seva fi. Poden estar tranquils; no pas encara, per dissort; diuen "Que amb temps i palla, maduren les nesples". Especulant amb l'analfabetisme del baix poble, veureu que la ironia és sempre el seu comentari, que empren en les relacions amb els seus confreres.

Aquell aire de "Cid Campeador" que demostraven, avui s'ha convertit en el de "Sanxo Panza". En molts pobles, el que allí manava era el capellà. I si no, vegeu les prédiques exaltades que llençaven des de la trona. Hi veureu estil surrealista, amb molt poca consonància amb la nostra època.

Ara no fan més que pregàries perquè Déu els doni una millor República. Això de no poder tirar de la rifeta, els fa caure l'ànima en pena. S'exclamen que també són bons republicans, i van contra d'ella. Diuen que és compatible la República amb el catolicisme i que són uns miops els qui creuen el contrari. I s'esforcen a fer-nos-ho veure. Però, que desisteixin del seu propòsit, que no tenim pas "paya a l'uy". Solament el requetè del "Correo Catalán" serà l'enemic de l'actual règim? Malfieu-vos d'aquests que es mostren pacífics, que en el moment inesperat claven les urpes.

Quina República voldrien, els catòlics? L'oposada dels

obers; d'aquesta disparitat de criteri, ens hem de decantar per aquests últims, perquè són els qui s'emporten les nostres simpaties.

Amb fe, esperança i caritat, ens anaven f... els quartos. Vinga xerinxola, i la resta són trons. Que ploqui o nevi, faci fred o calor, els nostres ja són segurs.

Desenganyeu-vos. El poble ja està tip de farsants; i que no vinguin ara amb el lema de democràcia i liberalitat, perquè de putrefacte s'ha foragitat de les seves mans, i pidolen que els governants els ofereixin una bona dosi per fer possible el seu desenvolupament dintre el règim nou nat.

Però la claudicació, mai; apremem-nos, que l'enemic no pugui revivre més, que sigui ben mort. Cap escrípol en l'esmentada obra. No ens deixem portar pel sentimentalisme fals dels jueus. Guerra al perjuri!

JOSEP CROS I BALDRICH

Republicans d'ocasió

Cambó ha parlat. I els seus, naturalment, una vegada més, l'han cregut. O bé han fet veure que el creien.

Nosaltres, no. Per nosaltres, Cambó sempre serà l'home funest per Espanya i per Catalunya. El farsant, l'embaucador, el sense escrípol, l'oportunista.

Durant aquests florents nou mesos de República no l'hem enyorat ni necessitat per res. Hem, sí, oït el plor dels seus amics—tant o més funestos que ell per a la pàtria—, però llur plor no ens ha commogut. Ha estat el plor del cocodril.

El poble—el poble veritat, el poble que vol i estima la República, perquè sap el què li costa haver-la guanyat—no pot sentir parlar dels homes que, com Cambó, surten sense que ningú no els demani i fan unes absurdes, unes ridícules i mal intencionades declaracions.

Tothom recorda les paraules dites pel cap de la Lliga, molt poc temps abans del gloriós adveniment de la República espanyola. Ultra l'anar completament errat de comptes, se'ns mostrava l'home eternament amic de la reialesa, el conservador per instint—per mal instint—, el protector d'aquella cosa grotesca, tronada i odiosa que volíem—i poguérem—acabar per sempre més.

Aquelles declaracions tan excèntriques eixamplaren els pulmons de llurs amics, i tots, com un cor de Ramonetes, respiraren amb aire de confiança i satisfacció.

Ja es pogué veure el talent—aquest "gran" talent que alguns atribueixen a Cambó—fins on arribava.

¿I aquest "savi" vol ara venir-nos a prestar el seu "desinteressat" ajut?

Si som republicans de debò; si som els mateixos homes que el 14 d'Abril anàrem, obert el cor, a unir el nostre crit al que donava, ple d'ardidesa i entusiasme, el poble, no hem de permetre aquestes idiotes, aquestes abjectes intromissions d'homes que poden a monarquia i són amics de dictadors.

La nostra República és democràtica. És una República de treballadors, i no hi deuen, no hi poden intervenir homes que s'han fet rics a costelles del poble que pensa, treballa i lluita.

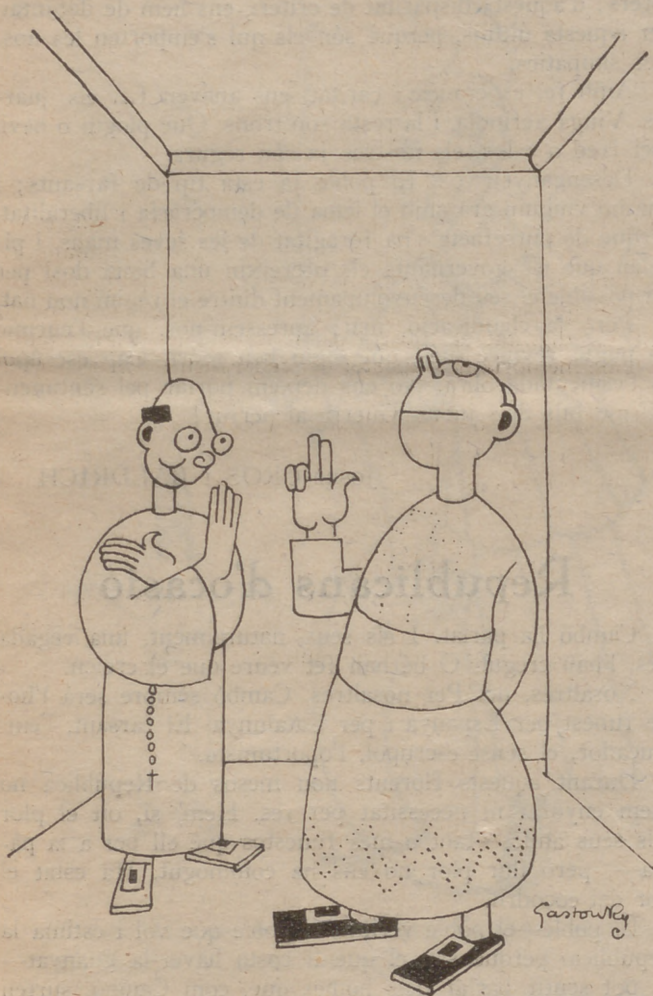
La República no necessita de consellers ni de republicans d'ocasió amb uniforme de gentilhome que un dia ho foren de monarques expulsats per lladres i per cretins.

Cambó no pot tornar.

Es la voluntat del poble demòcrata. I el poble demòcrata, pesi a Déu, és, avui per avui, el veritable amo i senyor d'aquesta República que uns quants "desinteressats" volen embrutir amb la seva hipòcrita política.

A la nostra República hi cap tothom. Estem disposats a perdonar-los tots. Però cada un al lloc que, pels seus actes denigrants en temps de disbauxes borbòniques, li correspon ocupar.

AGUSTÍ COLLADO

—El nostre pa de cada dia...
—No s'escarrassi, que ja el té per tota la vida.

Botons de foc

Ara més que mai, amb l'Esquerra i al costat de l'Esquerra.

El futur ha d'ésser de les esquerres.

No cal pensar en una política de dretes, perquè l'acabem a garrotades!

Volem que la República sigui veritablement republicana i per als republicans.

No oblideu tots aquells que han col·laborat amb la monarquia i la dictadura. Feu-los pagar car llurs col·laboracions

Tingueu una llista de tots els brètols, de tots els lladres, de tots els podrits amics de la dictadura i la monarquia.

I guardeu aquesta llista, que algun dia la podrem fer servir.

Penseu que si es prohibeixen els mítings comunistes, no hi ha dret a permetre els mítings catòlics.

Ni hi ha dret a que siguin els catòlics els que tinguin les simpaties de la República.

El catòlic Beunza ha elogiat la guàrdia civil i la policia. Aquests catòlics tots són iguals: tenen més devoció a la guàrdia civil i a la policia que a Déu.

No és tan sols el Beunza qui elogia la guàrdia civil. Són també alguns republicans: alguns republicans més de nom que de fet.

La guàrdia civil, en canvi, no elogia la República

Després de Castilblanco, Arnedo.

Senyor Manuel Azaña. Aquí no valen elogis a la guàrdia civil. Aquí sols val una cosa, tristíssima i vergonyosa: que la República empri els mateixos procediments de la monarquia.

Aquell fracassat a sou de Cambó, aquell periodista indesitjable que sols pot estar en una fulla tan porca com "La Veu de Catalunya"—o sigui "La Voz de su Amo"—, aquell individu conegut per Josep Pla, ha injuriat la República una vegada més. A pesar que el seu amo Cambó, impúdicament, sense cap vergonya, s'ha declarat republicà.

Bé, sí; però de porc i de senyor—o sigui de republicà—se n'ha de venir de mena.

Nosaltres hem atacat els homes de l'Esquerra—i tornarem a atacar-los si és precis—quan ens ha semblat que no filaven dret.

Però avui, vagin tots els nostres elogis a Josep Terradellas per la seva enèrgica i republicana actuació.

El Banc d'Espanya ha donat vint i cinc mil pessetes per a les famílies dels guàrdies civils morts a Castilblanco.

Ja veureu com no en donarà ni una per a les famílies d'aquelles dones mortes a Arnedo per la guàrdia civil.

Epitafi

Sanjurjo, aquell general baixet, grasset i castíssot que diuen que mana la guàrdia civil, ha pronunciat un bon discurs a Badajoz, aprofitant l'enterrament de les víctimes dels socialistes enfutismats de Castilblanco. Ha dit, a més d'altres coses que trobareu a tots els diaris, que aquests màrtirs dels complidors del seu deure serviran perquè la guàrdia civil segueixi complint la seva missió de justícia i pau.

Ensems que parlava aquell "bizarro" general baixet, grasset, rodaxó i castíssot, els màusers dels seus subordinats imposaven ordre i pau i justícia a diversos pobles, causant una trentena de ferits i tres o quatre o sis morts.

Potser hi haurà algun illús que voldria també discursar a l'enterrament d'aquests obrers caiguts i parlar de màrtirs de la fam, d'herois del treball i de víctimes de la barbàrie capitalista.

Més val, però, no tocar aquest punt, per evitar que qualsevol dia aquell "bizarro" no ens segueixi fent la caritat de conservar-nos la República i haguem de conquerir-la altra vegada.

Reis

Un tendre infant, ple d'innocència encara,
com són els infants tots,
parlant tot dolçament, diu a sa mare
aquests infantils mots:

"Posaré, enguany, les sabatetes noves
del balcó a rebre els freds,
perquè els Reis, de llur pas donin-me'n proves
i m'hi deixin molts juguets.
Ja veig vostres presents com blanques roses
oh Reis de l'Orient!

Voldria que em portéssiu força coses,
puix que he estat creient."

"Que has estat bo, bé ho saben prou de sobres"
diu la mare amb pló amarg;
però, fill, nosaltres som pobres, molt pobres,
i els Reis passen de llarg."

ANTONI MONTFORT

Any nou, vida nova

Així ho diu l'adagi. Però ja feia anys que ens resultava "gat per llebre". Malgrat els repics de LA CAMPANA DE GRÀCIA, sempre els borinots rondaven. Però ella vinga fer nin-nang, sense descansar, nit i dia. I era que veia apropar-se al lluny una resplendor que li illuminava el campanar... Aquelles paraules que llençaven a l'espai el dia de la República foren per aquell històric campanar la revelació més bella d'aquella constància: d'aquella sublim cantarella, ning-nang, en les hores alegres o tristes que des del seu mirador veia passar pels carrers de la republicana vila de Gràcia.

I avui, quan tot just entra a l'Any Nou d'una nova era progressiva, és quan ella amb més coratge que mai deixarà anar al vent les seves batallades tan populars que li han donat fama d'ésser la guiadora de les passades generacions republicanes. I qui sap si també ho serà de les venidores. Perquè dit campanar no serà mai immolat com aquella famosa Bastilla barcelonesa coneguda per la Ciutadella.

En entrar a l'Any Nou, fins sembla que ella mateixa vulgui rejuvenir-se, vulgui treure's del damunt tot lo vell i corcat, per vestir-se com cal. I qui sap si també aquell eco de la campana serà rejuvenit! Qui sap si quan els vells la sentiran, no la reconeixeran! Perquè cantarà i escamparà amb el seu so un himne al treball i al progrés que amb la jove República s'enfortiran els llaços germanívols i paternals, símbols que sempre ha honorat LA CAMPANA DE GRÀCIA.

JOAN JULIÀ CUADRAS

Cartes de fora

Calonge

"REPÚBLICA DE TRABAJADORES..."

No és pas el nostre intent de ridiculitzar ni de restar mèrits a la República. Férem el possible per portar-la, i tots els nostres afans tendeixen a consolidar-la. Però amb tota sinceritat hem de dir que no és pas aquesta la República que nosaltres volíem; no, no és pas la nostra República.

Federals de tota la vida, sentirem una forta desil·lusió en veure rebutjada la lògica i significativa apel·lació de "República Federal" (que responia a les necessitats del moment), substituint-la pel nom buit i superficial que encapçala aquest article, de definició ben discutible. Sols el criteri restret i tirànic d'aquesta "vodevillesca", però disciplinada majoria socialista, que per dissort ha caigut damunt la jove República, podia fer-se capaç de semblant mistificació. I ço que revolta, és l'adonar-nos que ho han portat a cap no per principis ni per interessos polítics, ans per conveniències, per antagonisme de partit. Aixecaren bandera contra el federalisme, invocant grau de cultura, potència econòmica, qüestió geogràfica, concepte històric, etc., d'Espanya, per fer empassar al poble confiat que la República Federal era inadaptable, però per contra prescindint de tota ètica política, tingueren l'audàcia de fer aprovar alguns avençadíssims projectes de llei, que nosaltres, homes d'idees amples i liberals, obertament refusen per arbitraris.

També és censurable, i ens dol haver ho d'assenyalar, que els socialistes, en proclamar-se la República, aprcfitarren l'entusiasme i l'embaçaliment del país, per fer un acte de força, absolutament espectacular... Volgueren "épatar"

la galeria. Així demostraren la seva superioritat sobre nosaltres, federals; ens donaren una lliçó, ens humiliaren, políticament parlant. Seria una vana illusió, si la mala intenció no hi fos ben manifesta. Ridiculitzaren el federalisme fent-lo passar per inservible, per inútil; i, en canvi, implantant el seu incongruent socialisme, no han fet altra cosa que portar la desconfiança, el recel i la pertorbació a la nació espanyola.

Malgrat aquesta virulenta ofensiva, el "Programa Federal" resta intacte; la seva puresa, el seu liberalisme i la seva eficàcia per tots els problemes socials, irradiant per damunt de tot aquest enfarfec de socialisme d'importació.

Cal que els federals no oblidem el greuge, l'afront rebut. La dignitat del nostre partit hi està en litigi, i també la bona memòria de l'apòstol del federalisme, En Pi i Margall (que de la política en féu un sacerdoci per al bé del poble, i no un ofici, com molts dels prohoms polítics), a qui devem aquest "Programa" grandios i perfecte, i que nosaltres, els seus entusiastes deixebles, tenim el deure de fer l'impossible per portar-lo a la pràctica.

Seguim l'exemple del Mestre. No emprem mai cap mitjà innoble ni agafem cap camí tortuós, car fatalment ens portaria al més sorollós fracàs, al més deshonorant descrèdit. Fem obra humana i positiva... Sols així honorarem el nostre partit, ensems que ens honorarem nosaltres mateixos.

VOLNEY

Balsareny

Es bo de veure el jovent d'aquest poble com treballa, sembrant arreu aquesta llavor de republicanisme que esclatà el 14 d'abril.

En les eleccions municipals treballaren de valent per extirpar el caciquisme que feia temps imperava en aquest poble.

Però ara, aquests elements cacs — envejosos del "candelero" — s'han emprès la tasca de calumniar tota l'obra que aquest grup de jovent està portant a cap.

Però, senyors difamadors, ¿no veieu que com més us els poseu a la boca, més els enlaireu? El poble, a vosaltres ja us coneix prou i massa; ja no fa cabal de les vostres difamacions, vells ex-dictatorials.

Encara queden 75 mil pessetes — 75.000 — de deute al municipi, com a recordança vostra, per desgràcia.

Doncs, del llop no en voldríem ni un pèl.

La comissió depuradora nomenada per l'Ajuntament ha d'exigir responsabilitats, i així podrem veure quina cara fan aquests senyors monàrquics, republicans del 14 d'abril.

I ara, amics, no feu cas d'aqueixes calúmnies, d'aquest llot llançat per aqueixa gent feudal. No defalliu, i a fer bona feina republicana, com fins ara.

P. R. J.

Sant Andreu de Llaveneres

Covards són tots els ciutadans d'aquest poble per no declarar el boicot a les dues tendes d'aquell famós alcalde del temps de la dictadura, que tants atropells va cometre, i tantes pessetes de deutes ens va deixar, i que ell hauria d'ésser el principal responsable de pagar.

Covards ségona vegada, per consentir que ostenti encara el càrrec de secretari de l'Ajuntament el senyor Alejandro Vergés, per tenir alguns assumptes pendents amb el poble, que seria de justícia demanar-li'n responsabilitats.

I tercera vegada covards, per no protestar contra l'Ajuntament per tal que depuri les causes pendents dels antics regidors que es feren rics a la nostra esquena.

JAUME SALA

REPICS

CARITAT O PENEDIMENT?

Aquestes festes, un senyoràs va trametre mil pesset s per repartir entre els empresonats de la Model, amagant la seva personalitat sota les inicials R. A.

Gent que tot es pensa endevinar-ho, assegura que el generós donant és don Ramon Albó i Martí, significat monàrquic alfonso i professional de bones obres.

Afegeixen llengües verinoses que es tracta d'una restitució de consciència.

NO VAL A BADAR!

Per fi, el senyor Melquíades Alvarez ha pogut acabar un discurs sense desmaiarse. La dissertació del vell cabdill reformista, aquell que volia posar mitges soles i talons a la monarquia, ha estat adreçada a atreure's els elements monàrquics que poden ésser útils per a la llur activitat (llegeixi's "trapejleria") o situació econòmica, comercial o industrial (llegeixi's "plutocràcia").

És a dir: els veritables republicans varen treure les castanyes del foc, i ara vindrien els monàrquics disfressats a menjar-se-les.

L'ENEMIC VETLLA!

Les dretes reaccionàries necessiten un timbal i un castigador. Diuamant a l'adversari i xisclant com unes velles històriques, faran el scroll de timbal que espantarà als porucs. Els falta el muscle. Mort corporalment Primo de Rivera i mort civilment Martínez Anido, les il·lusions anaven vers Lerroux; però no se'n fien gaire. Prefereixen un home que faci més patxoca i que camui amb drinc de sabre i d'esperons. Totes les mirades estan fites ara en el general Sanjurjo.

Es de creure que Sanjurjo no es deixarà estimar. El general Pavia, va ensorrar, és cert, la primera República i va venir la restauració borbònica. Ara, un altre Pavia podria destruir potser la segona República, però probablement el que vindria seria una cosa que no plauria gaire a la gent de dreta.

MENTRESTANT...

El general Sanjurjo parla massa, i és un perill que li siguin permesos els abundosos esplais verbals a què ve dedicant-se. En una República democràtica i en ple règim parlamentari, solament el poble o llurs mandatari's tenen veu i vot. Els altres, especialment els funcionari's, han de callar i obeir.

La llengua i la beguda perden els homes. Tènim en això els nostres clàssics.

ELS BISBES FAN OLLA

L'Episcopat espanyol ha publicat una declaració col·lectiva donant noms i orientacions a la gent de missa.

No cal dir quines normes i orientacions són aquestes.

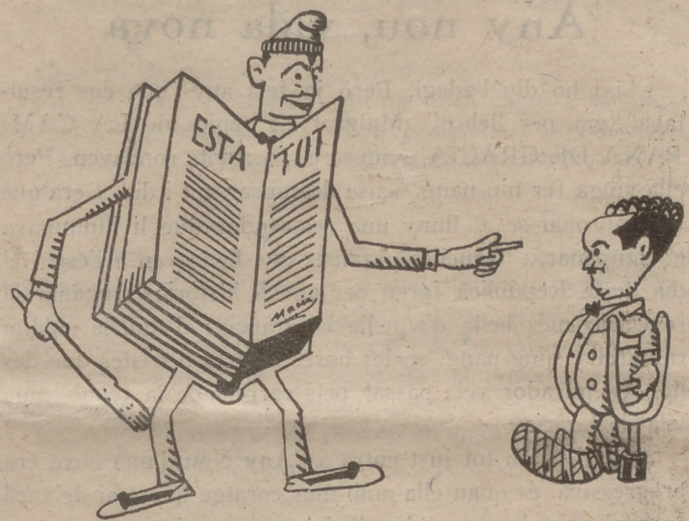
És, tota la declaració, un al·legat cavernícola contra les lleis de la República.

La Llei de Defensa de la República, no regeix per als senyors bisbes, tal volta?

UN LLIBRE DE FERRERO

Guglielmo Ferrero, l'il·lustre publicista italià, enemic del feixisme, ha publicat un llibre, consagrat als problemes de la pau i de la guerra, d'un interès apassionant.

Es un llibre optimista, reconfortant: el seu autor creu en la llibertat i en les virtuts de la democràcia, i prediu, amb clara visió, el fracàs de les dictadures reaccionàries.

—Abans d'enfonsar l'Estatut, tingues compte que no t'enfonsis tu.

LA FI DE LES MONARQUIES

Es un llibre optimista—hem dit.—Però és, al mateix temps, un llibre en el qual el seny i la mesura hi dominen, un llibre despul·lat totalment de vanes il·lusions.

“Enlloc—diu Ferrero al capítol intitulat: “La fi de les monarquies”—, enlloc la monarquia no ha sucumbit sota el primer cop; a tot arreu l'agonia del puixant animal ferit de mort ha estat llarga i feroç.”

I encara, un cop morta i ben morta, més d'una vegada ha volgut aixecar altre cop el cap.

No ho oblidem, no ho oblidem...

MALS CALCULS I PITJORS SENTIMENTS

La unió amb Espanya—ha dit l'Alba—és indispensable als catalans, perquè a manca de sentiments, posseeixen càlcul.

Don Santiago Alba, monàrquic disfressat, no es resigna al paper secundari a què la República el condemna, i vol veure si, amb la bandera de l'anti-catalanisme, pot passar a un primer pla.

Però el republicanisme espanyol coneix sobrerament els seus sentiments i els seus càlculs. Aquests càlculs li fallaran fatalment.

Quant als sentiments... més val no parlar-ne.

A TORNA-JORNALS

A Castilblanco, la multitud amotinada ha assassinat quatre guàrdies civils. Els ha cosit a ganivetades, els ha foradat a trets, els ha arrencat els ulls i les dents...

Hom feia córrer que els agressors eren de la F. A. I.; però, segons sembla, pertanyien a la U. G. T., o sigui quasi maisterials.

No ens ho acabem de creure; però, tanmateix, cal mal·liar-se de les aparences i, sobretot, de la mala fama.

TOCA FERRO!

Diuen que l'acreditat i celebrat polític Santiago Alba ve de declarar a un diari parisenc que la qüestió catalana no existeix i que, per tant, no ha de preocupar cap govern.

El senyor Alba, per tal de no voler avenir-se a la realitat, fa com els estruços, que s'amaguen el cap sota l'ala amb la creença que, no veient ells els caçadors que els empaiten, aquests tampoc no els veuran.

Imp. “L'Esquella” i “La Campana”. Om, 8. -- Barcelona.

“Es preciso que la fuerza pública no esté al servicio de los caciques; es preciso que no se dé tormento a los detenidos...”

Eduard Ortega i Gasset